

No queden al marge d'aquestes pàgines algunes reflexions molt assenyades i actuals sobre el necessari equilibri interior del candidat a la Cartoixa; així com algunes dificultats culturals que el nostre temps presenta per poder entendre qualsevol crida religiosa – i especialment a la Cartoixa–. Es refereix a la cultura de la subjectivitat. «En un entorn en que cadascú es posa a cercar la seva veritat, com esdevenir receptacle d'una transmissió?», planteja encertadament l'autor.

En acabar, fa una referència a la pel·lícula *El gran silenci* (2006), que va captivar molts milers d'espectadors arreu del món, que van seguir estoicament quasi tres hores d'un film sense guió, sense música, sense res artificial. L'únic que parla és un monjo cec que revela la raó més transcendent de per què un home es pot lliurar bojament a un Amor Invisible: «És la gràcia més gran que Déu m'ha fet». Descobrir aquest amor –dins o fora de la Cartoixa– és el repte dels cristians: «homes i dones, casats o no, seduïts per Déu, cercadors de Déu, amics de Déu», escriu l'autor.

La llum, la foguera de l'amor de Déu d'un cartoixà, sens dubte, pot encendre aquest mateix amor en nombrosos cristians que han de cercar el gran silenci dins del tràfec del nostre món.

Isidor Ramos Rosell

En diálogo con el Señor

Josemaría Escrivá de Balaguer
Edición crítoicohistórica
preparada por Luis Cano y
Francesc Castells
Prólogo de Javier Echevarría

Rialp
Madrid, 2017
461 pàg.

Dins del pla de publicació de les obres completes de sant Josepmaria elaborat per l'Institut Històric Sant Josepmaria Escrivá, hi ha la sèrie que porta el títol de «Predicació oral». Es disposa d'un material que recull notes i apunts de les seves paraules, fets pels qui l'escoltaven, a més de l'enregistrament amb mitjans de gravació audiovisual. Aquest volum, *En diálogo con el Señor* (vol. V/1), constitueix la introducció a aquesta sèrie.

Com diu Javier Echevarría al pròleg (escrit poc abans del seu traspàs): «amb l'aparició d'aquest llibre a la col·lecció d'obres completes, serà possible que moltes

altres persones –a més dels fidels de l'Opus Dei– descobreixin una ajuda per tractar Déu amb confiança i afecte filial, seguint la pauta que ofereixen les frases de sant Josepmaria. La meua aspiració més profunda és que els qui llegeixin i meditin aquests textos s'endinsin diàriament pels camins de la vida interior, de la identificació amb Jesucrist».

Aquest text es diferencia de les homilies, com les dels llibres *És Crist que passa* i *Amics de Déu*. En aquests volums, s'hi van aplegar meditacions molt treballades per l'autor, enriquides amb citacions dels Pares de l'Església o del Magisteri, i adaptades a un públic ampli.

En canvi, el text aquí presentat reflecteix de manera més immediata la predicació de sant Josepmaria. Són textos corregits per passar de la forma oral a l'escripta, i estan adreçats, principalment, a un auditori reduït, habitualment els seus fills espirituals que l'escoltaven i als quals volia transmetre el seu amor per Déu, a partir de les diverses qüestions que el preocupaven i que el feien pregar.

El primer text és del 21 de novembre de 1954 i l'últim del 27 de maig de 1975. En total, són 25 meditacions o xerrades dirigides a membres de l'Opus Dei, que eren a Roma per raons de govern o de formació. Els exhorta a viure una vida santa, a correspondre a la crida que han rebut de Déu. Això

no vol dir, però, que aquestes paraules no siguin profitoses per a tothom. Sovint, al llarg de la història de l'espiritualitat, ha passat que paraules dites davant d'un auditori petit han agafat un abast molt més ampli, i s'han arribat a convertir, posteriorment, en clàssics de l'espiritualitat. N'és un exemple prou clar la gran difusió que han tingut les obres de santa Teresa de Jesús, inicialment adreçades a les seves monges.

L'aparell crític d'aquests textos és molt interessant. Els autors han escoltat, sempre que ha estat possible, les gravacions originals i han completat en nota a peu de pàgina el text original. Per posar un cas, entre molts: a la meditació *El camino nuestro en la tierra*, que, d'altra banda, va servir com a base de l'homilia *Hacia la santidad* –que és la que figura a la Litúrgia de les Horas en el dia del sant–, hi ha un moment en què sant Josepmaria es demana:

«¿Ascética? ¿Mística?».
I l'aparell crític ho completa amb aquestes paraules: «Y alguno se preguntará: Padre, ¿ascética?, ¿mística?, ¿grados?, ¿vías?, ¿caminos? Y yo te digo a ti, que me preguntas eso: hijo mío, esto no es teoría, basada en las pocas almas que han descrito su propio caso. Casos que han servido –pocos, poquíssimos! A lo largo de la historia de la Iglesia–, casos que han servido a teólogos más o menos serios, muchos de ellos fuertes, recios, para escribir, para catalogar, más que para escribir, diría que

para describir, ¡sea lo que sea: ascética, mística, oración adquirida u oración infusa, qué más me da a mí! Si tú procuras meditar, llega un momento en que Dios no te niega los dones, el Espíritu Santo te los da. Dejemos a los teóricos».

En aquestes pàgines, es pot comprovar que sant Josepmaria era un mestre en l'art de l'oració i que tenia un gran anhel per fer que els que l'escoltaven també es convertissin en ànimes d'oració. Com afirma un conegut teòleg, «té el temps d'un Pare de l'Església».

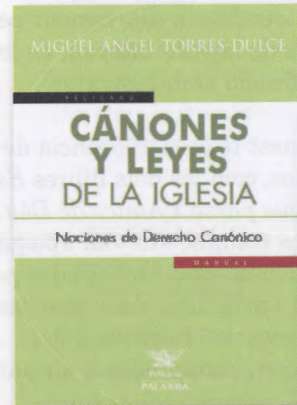
És una lectura recomanada a tothom qui es vulgui iniciar en la vida d'oració, o bé que la vulgui perfeccionar. És de bon llegir: té un llenguatge planer i clar. També interessarà als estudiosos i seguidors de sant Josepmaria.

Joaquim González-Llanos

Cánones y leyes de la Iglesia

Miguel Ángel Torres-Dulce

Palabra
Madrid, 2017
685 pàg.

Cánones y leyes de la Iglesia, amb el subtítol de *Nociones de Derecho Canónico*, és pròpiament un manual, que abasta el programa de les assignatures de Dret Canònic que s'imparteixen als centres d'estudis eclesiàstics. L'autor, Miguel Ángel Torres-Dulce, és actualment jutge instructor del Tribunal Metropolità de la diòcesi de Madrid; va pertànyer, en el seu moment, a la carrera fiscal, és doctor en Dret Canònic i autor de diversos llibres i estudis jurídics i deontològics.

Tal com afirma l'autor, les lliçons que formen aquest manual «corresponen a cursos impartits durant els últims anys a estudiants universitaris i joves professionals, que, en la seva majoria, no havien cursat la carrera de Dret; per